

městnání« písmeny e), kamž by ovšem spadal i každý placený úřad státní, kdyby v písmeně c) nebyl zvláště vytčen. Spadá tedy placený úřad žadatelův u obce pod pojem »zaměstnání« písmeny e) a tu jest přiznati, že se úřad ten nesrovnává s povahou advokacie aniž s jejím výkonem, neboť jest zřejmo, že jako advokacie mohla by velmi snadno a často býti na újmu správnému (nepodjatému) a včasnému vykonávání jeho úřadu, tak zase naopak úřad jeho na újmu správnému (neovlivňovanému) a včasnému vykonávání advokacie.

Čís. 10094.

Námítku, jež nebyla činěna v rekursu (v nesporném řízení), nelze uplatňovati v dovolacím rekursu, leč že by šlo o zmatečnost.

(Rozh. ze dne 28. srpna 1930, R I 576/30).

Soud první stolice povolil k návrhu Státního pozemkového úřadu exekuci vyklizením, odevzdáním a předáním vypověděných nemovitostí. Rekursní soud usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Ohledně parcel č. k. 219/1, 305/1, 308/1, 311/3, 580/3, 971/11, 974, 977/1 ve V. namítal stěžovatel ve stížnosti na rekursní soud, že parcely ty nejsou zapsány ve vložce čis. 1360 desk zemských a že tedy exekuční návrh v tom kuse není proveditelný. Rekursní soud na to odpověděl, co jediné správně mohl, že námitka ta jest nerozhodná, ježto stačí, že se výpověď vztahuje i na tyto pozemky načež teprve v dovolací stížnosti uvádí stěžovatel, že se výpovědi vztahují na pozemky vložky čis. 1360 desk zemských, a, nejsou-li řečené pozemky ve vložce té zapsány, nemohou se výpovědi na ně vztahovati a není tu tedy pro ně exekučního titulu. To je námitka zcela nová, jiná než ve stížnosti; ve stížnosti namítala se neproveditelnost exekuce, ovšem z nepodstatného důvodu, že sporné pozemky nejsou zapsány v udané vložce, v dovolací stížnosti namítá se nedostatek exekučního titulu, že se výpověď na pozemky ty nevztahovala, ale ovšem i to z nesporného důvodu, že se výpovědi vztahují na pozemky vložky 1360 desk zemských, roz. jen na ně, a že se tedy nevztahují na pozemky ve vložce té nezapsané, neboť podle exekučního návrhu výpovědi vztahovaly se právě částečně i na vložky č. 51 a 71 obce V., což stěžovatel ani nyní nepopřel. Než ovšem nerozhoduje tato nesprávná motivace námítky, protože námitka sama mohla by býti přes to správná, nýbrž to, že námitka nebyla činěna ve stížnosti, a nelze ji tedy činiti ve stížnosti dovolací, ježto nelze se žádnou námitkou rekursní stolicí přeskakovati, leda že by šlo o zmatečnost, o což tu nejde. Jinak nelze zameškané doháněti. Strana může i chybné usnesení prvního soudu nechatí vejíti v právní moc tím, že nepodá rekurs vůbec,

ale může si tutéž újmu způsobiti i tím, že rekurs sice podá, ale z důvodů nepodstatných, kdežto podstatné důvody, které měla, pomine; ale jako tam nemůže podávati pak dovolací stížnost, tak zde nemůže v ní uplatňovati důvody ve stížnosti pominuté. Strany musí dbáti pečlivosti při podávání právních prostředků, sice stihne újma jen je.

Čís. 10095.

Do usnesení exekučního soudu, jímž sám od sebe odložil exekuci z důvodu § 11 vyr. ř., jest rekursní lhůta osmidenní.

(Rozh. ze dne 28. srpna 1930, R I 652/30).

Do usnesení prvního soudu, jímž bylo exekuční řízení podle § 11 vyr. ř. odloženo na šedesát dnů, podal vymáhající věřitel rekurs, jež rekursní soud odmítl. Důvody: Napadené usnesení bylo doručeno zástupci vymáhající strany 19. června 1930, osmidenní rekursní lhůta (§ 65 ex. ř.) končila dnem 27. června 1930, jenž byl všedním dnem, kdežto stížnost byla dána na poštu až dne 28. června 1930, tedy opožděně a proto ji odmítl rekursní soud (§ 526 druhý odstavec c. ř. s.), když tak neučinil soud prvního stolice (§ 523 c. ř. s. a 78 ex. ř.).

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení rekursního soudu.

Důvody:

Stěžovateli jest přisvědčiti v tom, že o návrhu na odložení výkonu zcizení rozhoduje podle § 11 vyr. ř. vyrovnávací soud anebo vyrovnávací komisař ve vyrovnávacím řízení. Usnese-li se vyrovnávací soud nebo vyrovnávací komisař na odložení podle § 11 vyr. ř. musí býti o výkon odložení dožádán exekuční soud, který musí tomuto dožádání vyhověti a nesmí se pouštěti do jeho přezkumu, k němuž není povolán. V souzeném případě bylo o jmění dlužníků Jana a Gisely M-ových zahájeno vyrovnávací řízení usnesením ze dne 13. června 1930, při čemž byl okresní soud v T. jako soud exekuční vyzván, by podle § 11 vyr. ř. odložil výkon vnučeného zcizení dlužníkům zabavených věcí. Toto usnesení došlo exekučnímu soudu teprve dne 18. června 1930, jak patrně z podací značky, tento soud však odložil exekuční řízení — správně výkon zcizení, — již usnesením ze dne 13. června 1930 č. j. E 335/29, když si byl k návrhu dlužníků vyžádal telefonickou zprávu, zda bylo vyrovnávací řízení skutečně zahájeno, což mu bylo potvrzeno. Ze spisů není zjevné, že byl exekuční soud již tehdy také zpraven, že se vyrovnávací soud usnesl na odkladu výkonu zcizení ve smyslu § 11 vyr. ř. Vydal tudíž exekuční soud usnesení o odkladu sám od sebe sice z podnětu zahájení vyrovnávacího řízení, avšak jako soud exekuční. Tak to také pojímal rekurs, který vznesl Josef M. proti tomuto usnesení, neboť vytýkal jen, že skutečnost zahájení vyrovnávacího řízení o sobě nestačí k odkladu, nýbrž, že třeba ještě